

гласены да мълчатъ. А само той неможа-
ше да разбере що бѣше видѣлъ, . . . що
бѣше чулъ . . . И каго възвърнѣ очѣ кж-
дѣ езерото, видѣ на далеко тамо една
ледѣж която плуваше съ пѣны платна
къдѣ Бебей. И пакъ си подума. -- Ла-
діята има вѣтрѣтъ напѣтенъ и въ единъ
часъ отгорѣ ще пристане . . . Но не бѣ-
ше туй коего азъ искамъ . . . Не е рабо-
тѣж за ладѣжѣ. А за какво бѣше?
Кой ся засмѣ. Кой ся изсмѣ съ гласъ
безсрамно тука прѣди малко? . . . Защо?..

Екѣтъ на гласѣтъ му го събѣди отъ
прѣхласваніето му, и той вспомиа че
графинята бѣше задъ него, че му откри
нѣщо ужасно. . . . и ся засмѣ и ся изсмѣ
съ гласъ. Скокиж тогазъ както лъвъ ра-
ненъ въ краката, и като ся възви къмъ
нея; -- Тѣй а? еще си казвашъ сама че
не си была ты жената прѣзъ онѣзи нощъ!
. . . Могѣ да приведѣ Бога за свидѣтель
че нѣмахъ на умѣтъ си да тя убѣи; по
подирѣ туй кажи ми какво искашь ты да
направѣ азъ?

Лицето на Волскый станѣ страшно. . .
неумолимо. А тя ся уплаши . . . Лицето
ѣ тутакъ си ся прѣобрази. Студенытъ ѣ
очи пламнѣхъ; зачърви ся и мускулытъ